

Početak

O nama

Kontakt

Izbornik

Aktualno
Najnovije vijesti
Uvodnik
Hrvatska
Unutarnja politika
Gospodarstvo
Bosna i Hercegovina
Vanjska politika
Iseljeništvo
Gledišta
Povijest
Kultura
Znanost
Društvo
Religija
Kolumne
Feljtoni
Intervjui
Izjave tjedna

Poveznice

Vlada RH
Fond za zaštitu okoliša i energetska učinkovitost
Matica hrvatska
Nacionalna i sveučilišna knjižnica
Hrvatski državni arhiv
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Hrvatski institut za povijest
Društvo hrvatskih književnika
Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća
Hrvatski informativni centar
Hrvatski memorijalno dokumentacijski centar
Domovinskog rata
Glas koncila
Slobodna Dalmacija
Novi list online
Hina

Prijavi se

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me

Zaboravili ste lozinku?

Zaboravili ste korisničko ime?

Kreiraj korisnički račun

Nalazite se ovdje: Početak > Hrvatska > Hrvatski domoljubni vapaj početkom XX. stoljeća

PRIJE IZBORA - HDZ-ova nova politika za manjine
nedjelja, 10. kolovoz 2014. 13:04

Jezikom se čuvaju i hrvatstvo i državnost
nedjelja, 10. kolovoz 2014. 12:59

Mali Jergović živi u komunističkoj prošlosti
nedjelja, 10. kolovoz 2014. 09:28

Anketa

Tko je gubitnik nakon odluke Ustavnog suda o skidanju čirničnih ploča?

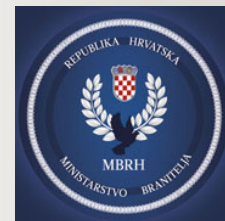
- Zoran Milanović
 Ivo Josipović
 Milorad Pupovac
 Netko drugi

Vidi detalje

Četvrtak, 21/08/2014 16:24:07

Tko je Online?

Trenutačno aktivnih gostiju:
1300 gostiju i jedan član online

Hrvatski domoljubni vapaj početkom XX. stoljeća

Objavljeno petak, 15. kolovoz 2014. 00:00 |

Matoševom smrću umrla je najveća okomica hrvatske umjetnosti i politike

Protiv masonskog južnoslavenstva u hrvatskim zemljama odlučno je stala Katolička crkva. Krčki biskup Antun Mahnić osnovao je 1903. godine katoličko glasilo *Hrvatsku stražu*, najsnažniji bedem katoličkog hrvatstva. Biskup Josip Juraj Strossmayer, kao najžešći protivnik masonstva, do svoje smrti je preporučivao hrvatskom puku da među mnoštvom raznorodnih glasila čita *Hrvatsku stražu*. Mladi hrvatski katolici slijedili su biskupa Mahnića u listu organiziranih mladih katolika *Luč* (1905.), kao i u katoličkom akademskom društvu *Domagoj* (1906.) iz Zagreba. Za katoličko političko organiziranje u Austro-Ugarskoj Monarhiji zalagala se grupa oko zagrebačkog *Hrvatstva*, sarajevska *Vrhbosna* i zagrebački *Katolički list*.

Međutim, pokušaj stvaranja katoličke stranke koja bi se pokušala oduprijeti masonsko-velikosrpskoj nemani koja je nezaustavno uvlačila Hrvatsku u neprirodnu sužanjku tvorevinu nije urodio plodom. Na žalost, sveopća katolička načela nisu se uspjela ukomponirati niti u postojeći razjedinjeni pravaški program, tako da je katoličkoj organiziranoj inteligenciji ostala samo bolna spoznaja o nemogućnosti spasa hrvatskog političkog dostojanstva.

Dok su pod dirigentskom palicom masonstva Hrvati sklapali politički savez s onima koji ih misle zbrisati s lica zemlje, jedino su se dva političara, dr. Josip Frank i Antun Radić, neovisno jedan o drugome, pokušali usprotiviti kako Riječkoj rezoluciji, tako i Hrvatsko-srpskoj koaliciji. Radića u to vrijeme hrvatski puk još nije smatrao za ozbiljnog političara, kao ni njegovu Hrvatsku pučku seljačku stranku koju je sa svojim bratom Antunom osnovao 1904. godine. Osim toga, Radić je još uvijek bio zadojen panslavizmom, pod snažnim utjecajem velikog srbofila Tomaša Masaryka. Iako je Radić osudio Riječku rezoluciju i Koaliciju, on je u to vrijeme također smatrao sve Južne Slavene, od Triglava do Balkana, jednim narodom, ali je držao da hrvatsko pitanje valja rješavati u Monarhiji prvo na programu austroslavizma, a da tek nakon toga na ravnopravnoj osnovi može doći do ujedinjenja svih Južnih Slavena.

Dr. Josip Frank, pokršteni hrvatski Židov, svakako je bio jedan od najvećih hrvatskih domoljuba u vremenu kobne izdajničke političke dezorijentacije Hrvatske, koji je kao jedini političar jasno dalekovidno prosudio kuda će Hrvatsku takva politika odvesti. Poslije smrti dr. Starčevića 1896. godine, Frank je postao predsjednik Čiste stranke prava koja se usamljena pokušavala oduprijeti srbizaciji hrvatskih zemalja. Frank je poticao javne prosvjede protiv „Pribičevićeve“ koalicije, protiv nagodbenjačkih hrvatskih političara, protiv veleizdajnika i srpsko-masonskih plaćenika, ali ga hrvatski narod nije htio razumjeti. Zakukuljio se u svom kršćanskom milosrđu, u hrvatskom zaboravu i neodlučnosti.

Ni takav „nemoćan“ Frank nije bio po mjeri masonsko-unitarističke klike. Optuživali su ga kao izdajnika (i danas hrvatska historiografija tako sudi) zbog njegove suradnje s vladom bana Pavla Raucha koji se suprotstavljao Koaliciji i zbog suradnje s carskim dvorom. Koalicija ga je napadala i optuživala, sustavno ga izrugivala, čak i demonizirala, samo zato što je tražio trjalističko rješenje za Monarhiju koje bi zauvijek onemogućilo velikosrpsku hegemonističku ambiciju prema hrvatskim zemljama, te zato što se jasno otklonio od dviju zvijeri, Ugarske i Srbije, za koje je austrijski apsolutizam bio preblaga vladavina. Te zvijeri su pragmatiski bile povezane, ali svaka je na svoj način htjela rashvatiti Hrvatsku. Na kraju je Koalicija uspjela u svojim intrigama. Josip Frank je postao omrznut političar, što je i dovelo 1909. godine do potpunog raskola u Čistoj stranci prava, ovaj puta između dr. Josipa Franka i dr. Mile Starčevića, kada se i članovi stranke dijele na *frankovce* i *milinovce*.

Pored Katoličke crkve, Frankovih i Radićevih pristaša, hrvatski intelektualci i domoljubi stožerno uporište pronalaze u najsvjetlijem liku hrvatske književnosti, najvećem hrvatskom intelektualcu, piscu, pjesniku i kritičaru Antunu Gustavu Matošu. U tom apokaliptičnom dualizmu, hrvatska mladež okupljala se oko tog Srijemca i Zagrepčanina, oko najtvrdog starčevićanca kojega je Hrvatska ikad imala, te činila jedini pravi bedem masonsko-velikosrpskom imperijalizmu. Matoševe ode hrvatstvu, hrvatskoj zemlji, hrvatskom tlu, hrvatskom junaštvu, ali i hrvatskoj nerazboritosti i malodušnosti presnažne su da bi ih se moglo opisati. On do nebeskih visina uzdiže svoju čistu hrvatsku dušu zaljubljenički idealizirajući voljenu Hrvatsku.

Ali za Matoša je Domovina i robinja i boginja koja je zahvaljujući hrvatskoj nagodbenjačkoj i ropskoj politici postala premala i preslabašna. Za Matoša Hrvati kroz cijelu povijest nisu imali dovoljno samopouzdanja i energije da se odupru svjetskim grabežljivcima, stoga se i njegova ocjena o odnosu Hrvata i Srba, kako Hrvati obično procjenjuju Srbe, a Srbi Hrvate podcjenjuju, nedvojbeno pokazala proročkom ocjenom u budućem sužanjstvu Hrvata u zajedničkoj državi.

Najveći hrvatski pjesnik, katkad više političar nego pjesnik, imao je snage da otvoreno kaže hrvatskom narodu gorke spoznaje o njemu kako bi ga ozdravio i ohrabrio. Kao zaljubljenik u svoj narod on ga nije glorificirao, već je bio duboko svjestan njegovih mana, nastranosti i nedostataka. Jedna njegova izjava najbolje govori o njemu samom: „Pjesnici ...narod ljube i onda kada ga kude, a demagozi ga preziru - najviše onda, kada mu javno laskaju“. Koliko god je Matoš kritizirao tuđinske vlastodršce i judejske lihvarke, on još više progovara o *judinim* Hrvatima te se iznuguje hrvatskom mentalitetu da je sve tuđe bolje, pa kaže: „Mi volimo samo ono što nemamo, što nam se otima. Zato ćemo možda ljubiti i Hrvatsku u času kad nam je otmu.“ U času rezignacije Matoš također priznaje: „Najgroznije je, da moram ostati Hrvatom, moram. Duša mi je istih elemenata kao duša Eugena Kumičića i novinara Krvarića.“

Antun Gustav Matoš umro je 17. ožujka 1914. godine, ne dočekavši ono od čega je najviše strahovao, stvaranje masonske države Južnih Slavena. Njegovom smrću umrla je najveća vertikala hrvatske umjetnosti i politike, kao i najodlučnija uzdanica hrvatske samobitnosti. Njegovu smrt dočekala je s oduševljenjem, ushićenjem i velikim olakšanjem hrvatska unitaristička mladež, Hrvatsko-srpska radikalna omladina. Poslije Matoševog pogreba, kod masonskog prvaka Milana Marjanovića okupila se unitaristička masonska svita (doktor Vladimir Jelovšek, njegova žena Zofka Kveder Jelovšek, Cihlar Nehajev, Andrija Miličinović i dr.). Karmine su pretvorene u hysteriju oduševljenja i ogovaranja pokojnog hrvatskog velikana A. G. Matoša. (Koništeni dijelovi iz knjige *Masoni protiv Hrvatske*)

Mladen Lojkić

Samo registrirani korisnici mogu dodavati komentare.

3 Comments

A School with a View

